

Румен Ченков

ПРЕДЧУВСТВИЕ ЗА ЛЯПО

Поезия

РУМЕН ЧЕНКОВ
ПРЕДЧУВСТВИЕ ЗА ЛЯТО
ПОЕЗИЯ

chitanka.info

Посвещавам, с много любов, на
НЕЛИ АНГЕЛОВА

ЧЕРНО-БЯЛ ЛАБИРИНТ

ДА БОЛИ

*Да погледнем в очите на ближния,
в душата му да влезем като в храм.
Да потърсим съвет от излишния —
малко трябва, да бъдеш не сам.*

*Да надникнем в света на децата.
Той добър е, непорочен и чист:
стъпка само дели двата свята,
но да видим, ни трябвават очи.*

*Да измием лицето на грешница
от калта, от човешката злоба.
Колко души напълно безгрешни са?
Само тези, във женска утроба.*

*Да изстрадаме чуждата болка:
съпричастни да бъдем, е цял
и за нас, и, най-вече, за болния —
да дадем обичта си във дар.*

*Да сме хора е толкова лесно —
трябва само ей тук да боли
като рана от хорската болест.
Колко просто е всъщност, нали?*

8.7.2006 г.

БЯХ НА ОСЕМ ГОДИНИ...

Бях на осем години, когато
отделих се от родния дом.
Беше пролет и идваше лято...
Аз потеглях на път мълчешком.

Не заплаках, прекрачвайки прага,
не помахих за „Сбогом!“ с ръка,
ала тайно сърцето ми плака —
бях отхвърлен и с болни крака.

И заблъска ме грубо живота
в град, безкрайно далечен и чужд.
Аз — объркан, уплашен, самотен —
исках всичко да бъде „на уж“.

Но не беше. Далече остана
онзи беден, но скъп бащин дом.
Малък бях за такава промяна,
но и бреме, защото бях хром.

За година пораснах със десет
в свят, приличащ на джунгла почти.
Влязох в него и вече бе лесно
да преминем интимно на „Ти“.

Хапеш, щом те ухапят жестоко,
удряш с лапа — ударят ли зле.
Разболяваш — усетиш ли болка.
Оцеляваш — това е добре!

Но отрова в душата не трупам,
на макар доста чаши изпил.

*Много често се гледам под лупа —
зъл ли, лош ли тогава съм бил.*

*Е, това е зад мене, далеко.
Знам, че днес се опитвам поне
да откривам доброто в човека
и добро да раздавам навред.*

*1997 г.
Добрич*

ПРОСТИ МИ!

*Майко, не забравяй своя син,
който из България се скита.
Знам, че и сърцето те боли,
и душата с мъка е пропита.*

*Колко ли си плакала за мен,
всяка нощ, прикривайки сълзите
и тревожен бил е твоят ден —
болен ли съм, гладен ли съм, сит ли?*

*И сега тревога те гори,
как живея толкова далече.
Трудно ли е? Имам ли пари?
Грижите ли ме приспиват вечер?*

*Много рано, майко, отлетях.
Не можа да видиш как пораснах.
Твоята утеха аз не бях.
Рано орисията ме тласна*

*все по чужди друми и врати
своето призвание да търся.
На сина си, майчице, прости,
път обратен, дето не потърси!*

*Зная, че ме чакаш всеки ден,
повече от двадесет години,
да се върна в къщи и смирен,
да целуна своята десница.*

*Да ти кажа: „Майко, този път
аз дойдох при теб, за да остана.*

*Чужд и неприветен е светът,
ако липсва майчиното рамо. “*

1996 г.

Добрич

ТРУДНА ИЗПОВЕД

*И слънцето, през облаците в мене,
душата ми не може да достигне,
а може би тя иска да се скрие
от пустото, от тягостния делник.*

*Излезе ли навън, ще се замята —
на риба без река ще заприлича.
Безсрамно ще я обладава вятър
и сладострастно в нея ще наднича.*

*Ще се загуби в хаоса на дните.
Едва ли след това ще я намеря.
Не искам бездуховен да се скитам,
от своя собствен ад все да треперя.*

*От мен самия, мисля, тя е скрита.
Признавам си, макар и да не искам.
Една душа е само и се питам,
дали все пак, ще се опази чиста?*

*1997 г.
Добрич*

УТЕХА

*Животът си минава, а пък ние
все чакаме да стане поносим.
Горчилката му свикнали да пием —
и два такива можем да търпим.*

*Но няма два — живееш и умираш,
дори, прощавай, да живееш зле.
И за утеха — в края му, разбираш,
че адът страшен вече е зад теб.*

1997 г.

Добрич

ЛУТАНЕ

*Навярно пиша, за да се спася от самота.
Вкопчвам се стръвно за думите,
макар че понякога, след часове
безплодно боричкане,
нищичко не остава,
освен една измамена муза,
а моето самочувствие охлузено
отново жадно търси самота.*

1995 г.

Добрич

ПРЕДКОЛЕДНО

*Празници идат, ама зашто са?
Има ли кой да празнува?
В тая држава, гладна и боса,
народа зле поминува.*

*Всеки по својата черга се свива,
а тя на час се скъсява
и е орфана, и парцалива —
вече за нищо не става.*

*Чакаме кротко да дојде Конгреса,
белким, там нешто се случи.
Ни е до празник, ни е до песен...
Вие в душите ни куче.*

*Онези „горе“ ни се изсмяха
безсрамно, право в лицата.
За две години ни закопаха —
години две ќе ни вадят.*

*О, дай им разум и воля, Боже,
ошче сега да си идат!
Имаме само по една кожа
и затоа ни се свиди.*

23.12.1996 г.

Добрич

ПРИЗНАНИЕ

*Не бързайте напразно да ме хвалите,
че бил съм оптимист и имам дух,
и егото ми с приказки да галите —
срамувам се от туй, което чух!*

*Защото лесно е да бъдеш оптимист,
щом друг се гърби с твоите проблеми,
а ти — с перото, върху празен лист,
да се показваш силен и неземеи.*

*Да вдъхваш щедро другиму кураж,
а сам да се превръщаш в готованец.
Волята ми просто е мираж,
а оптимизма — призрачно имане.*

*Днес цялото ми мрачно битие
единствено от другите зависи.
Слугуват ми, и аз съм със криле,
а всеки е от силата ми слиян.*

*Отдавна съм зависим и пасивен,
а чух такива хубави слова,
че срам ме е и няма да го скрия —
красиво е, но аз не съм това.*

*1997 г.
Добрич*

ТАЙНИ

*Вярваме на врачки и гадатели,
на черната и бялата магия.
На непознатото горещи почитатели —
там търсим отговор кои сме ние.*

*Отчаяно се взираме във времето,
в примамливо-мистичното начало.
Тегли ни безкрайността на бездната,
сякаш е вълшебно огледало.*

*В сънищата неспокойни бродим,
търсейки предишно съществуване.
Мистика в отвъдното ни води,
искаме ли с мъртви да общуваме.*

*Търсим светове и други истини,
даже истинския лик на Сатаната.
Питаме. Все питаме и питаме,
ала знаем колкото децата.*

*И дори да овладеем Космоса
до най-затънтените звездни купове,
ще ни измъчват същите въпроси,
с които себе си и днес отрупваме.*

*1995 г.
Добрич*

ЧЕРНО, БЯЛО

*Отдавна не сънувам цветни сънища.
Животът е, отдавна, чернобял.
В съня си крача все по глухи пътища,
покрити с черна, миризлива кал.*

*И крачат черно-бели минувачи.
Посоки няма, ала те вървят.
Изглеждат някак уморени, мрачни,
но кал ще ги покрие, ако спрат.*

*Бели призраци, всъщност сънувам,
в апатично-безрадостен град.
Черни сенки от мрака изплуват
и обгръща ме призрачен хлад.*

*А кога се събуждам — не зная.
Може би, пък, изобщо не спя.
Боже Господи, все ми е тая!
Черно-бял минувач съм. Вървя...*

*1996 г.
Добрич*

ГОНИТБА

*Ти си ме лъгал подло, Животе!
Късно разбрах, че те нямам.
Подир тебе вървах и се къпех във пот.
Не... вървах след измама.*

*Аз те виждах, Живот, и предвкусах триумф.
Ти дъха ми навярно си чувал.
От умора и яд, от терзания кух,
като стар каруцар съм те псувал.*

*Не защото те мразя, беглецо красив
(силно мразя единствено гроба),
ала с капка живот, като скота бях жив —
туй е моята яростна злоба.*

*И сега — окован във ковчег от панел —
виждам как ми се хилиш злорадо.
Садистично ме мамиш. Преднина ти си взел.
Колко сила от мен ще извадиш?!*

*Уморих се, Живот, да те гоня без край.
Чувствам вече — за отдих съм жаден,
а и в тебе едва ли е целият рай —
стана груб, неуютен и гаден.*

*Стана толкоз противен, че вече не знам
дали, както преди те желая.
Още бягах в галоп — не видя, че си сам.
Аз останах в панелната стая.*

*1997 г.
Добрич*

ПРОСТИ!

*Не наказвай с омраза духа си!
Тя единствено теб ще разяжда.
Всяка твоя частица ще къса
и пожарища в теб ще подклажда.*

*Ще те хвърля в най-черните бездни,
близо нейде до ада човешки,
дето всичко възвишено чезне
в плетеница от хули и грешки.*

*Ще се лута душата ти в мрака —
жалка грешница, търсеща милост.
Светлината напразно ще чака,
а край нея ще бъде мъртвило.*

*Мила моя, жестокост това е,
не към друг, а към тебе самата.
Мразиш някого — той си нехае,
а пък ти си почерняш съдбата.*

*Доближи се до Бога. Прости!
Всичко може да бъде простено.
Само слабият духом мъсти,
но да страда до гроб, е осъден.*

*1996 г.
Добрич*

ЗАВИСТ

*Бяла чайко, самотнице бяла,
какво ли си мислиш за нашия блян?
Ти, кръжейки над нас, гордо би се изсмяла
на мечтата ни, още от Икар оцеляла,
но и твоите крила имат своя таван.*
1997 г.
Добрич

ПРИСПОСОБЯВАНЕ

*Не ме тревожат вчерашни провали.
За минали победи не ликувам.
Живея днес. За минало не жая,
а просто плащам, колкото ми струва.*

*Пропуснати възможности заравям
под живата жарава на деня
и ядове за утре не оставям;
надежда търся, за да ги сменя.*

*А там, отзад, надеждата я няма.
Тя винаги е в утрешния ден.
И само с нейния спасяващ пламък
ледът разсичам в този свят студен.*

1995 г.

Добрич

БИТИЕ

*В кофата, пълна до горе със смет,
честичко бъркам — тъй, за късмет.
Всичко си има. Тя е един
малък, добре зареден магазин.*

*Често намирам по някоя блузка.
Сутрин обаче — безплатна закуска.
Вестникът също от там си набавям.
Как ви се струва? Не е ли забавно?*

*Ядеш кроасан и четеш новините,
как се повдигат нагоре цените.
Мен, господа, пък, какво ли ми пука?!
Аз пазарувам ей тук — от боклука.*

*Ако сте гладни — сега е момента.
Хем ще побъбрим за парламента.
Че то, само котки дръгливи и кучета
чакат зад мен, и сърдито скимучат.
Уж не разбират, тяхната вера:
даже и те са против премиера.
Ако им падне, биха го яли,
ама едва ли, ама едва ли!*

*1996 г.
Добрич*

НОСТАЛГИЯ ПО ДЕТСТВОТО

*Бих се радвал дете да съм днес —
малък палавник с шапка от вестник.
Щях да бъда богат като Крез,
а животът ми — толкова лесен.*

*Щях да виждам нещата така,
както само на мен ми се иска.
Всичко щеше да бъде игра
от вълшебния свят на Алиса.*

*А проблемите в днешния ден,
ще са части от приказка страшна.
Друг ще мисли за тях вместо мен
и за другите те ще са важни.*

*Бих се върнал години назад,
за да бъда безгрижен и весел.
Потопен в илюзорния свят,
който времето бързо отнесе.*

*1996 г.
Добрич*

ЗАДОЧНА СРЕЩА

В памет на Стефан

*Приятели, не мога да съм с вас,
но заедно през времето ще минем,
и ще се върнем в оня весел клас,
от който вече ни делят години.*

*Ще седнем по местата си и пак
звънецът за учителя ще бие.
Учителю, учителю наш, драг,
кажете ни, това не сме ли ние?!*

*Ще бъда с вас при първия ви тост,
за да ви кажа колко ви обичам
и като умен и възпитан гост,
не ще се бавя твърде неприлично.*

*Без шум ще си отида, още щом
усетя, че неволно ви досаждам,
а вие пийте и за мен едно!
Желая ви сполука и надежда!*

*1996 г.
Добрич*

КОЛЕДНО

*Иисус роди се в коледната нощ!
Витлеемската звезда прониза мрака.
Той идва на земята с тиха мощ,
времето си жертвено да чака.*

*Орисан бе да мине своя път
към страшната, великата Голгота,
на кръста в мъки да дочака смърт
и възкресен — да властва над живота!*

*Божествен дар на смъртните дари.
О, Господи, кръвта ти ни пречисти
и твоята любов във нас гори,
безкористна, примамлива, лъчиста!*

*С любов ни даде вечния живот
и път, по който жадно да го търсим.
Днес всеки търси своя ешафод,
та страдайки, чрез него да възкръсне.*

*1995 г.
Добрич*

ЗЛОБЕЕМ СРЕЩУ БЛИЖНИЯ...

*Злобеем срещу ближния, че Е.
Злобеем срещу чуждите успехи.
Във своя малък рай, да сме добре,
достатъчно е той да е отрепка.*

*Да му помага Бог, ако не е!
Така ще го залеем с кална злоба,
че в него черното ще е, къде
по-черно от усмивката на гроба.*

*На късчета ще режем до тогаз,
докато здраво място не остане.
Нещастникът не беше като нас.
Трябваше в краката ни да падне.*

*1995 г.
Добрич*

УМИРАМЕ ПО МАЛКО...

*Умираме по малко всеки ден.
Но ако моят лист остане празен,
стотици атоми умират в мен
и чувствам се виновен и премазан.*

*Умира стих и мисъл, и любов,
преди да се родят, да заживеят.
И обеднява този свят суров.
Това, донейде, се дължи на мене.*

*1996 г.
Добрич*

НЕВЪЗМОЖНОСТ

*Докосва ме вятър с мирис на есен,
досущ като женска ръка.
Вдишвам живота. Прозорецът — тесен.
А тъй е безкраен света...*

*2006 г.
Добрич*

ВАКСИНА

*Животът ти да тръгне отначало,
когато си на тридесет и три
и времето ще те нашири в бяло
след някоя година може би,
е трудно. Дяволски е трудно!
Когато си на тридесет и три
и ти остава половин живот,
да предизвикаш истински съдбата
е лудост или нестандартен ход.
Но ние трябва да сме малко луди,
и нестандартни трябва да сме днес —
най-точната рецепта да ни има,
най-силната ваксина против стрес.*

*1995 г.
Добрич*

КРАЯТ НА МОЕТО БЪДЕЩЕ

*Някой ден на шега ще си тръгна оттук,
пременен в елегантен костюм,
със букет хризантеми във изстинат юмрук
и за този свят — с нещо на ум.*

*Ще затворят капака и мократа пръст
своя туш ще затрака зловещо.
Ще поставят над гроба ми паметен кръст,
просълзен, аз ще гледам отсреща,*

*за да чуя надгробното слово за мен —
Боже, как над това ще се смея!
А, покрусен, щом тръгне и последния „фен“,
с птица някоя аз ще се слея.*

*1997 г.
Добрич*

ЖИВОТОМАНИ

*Животът си върви в познати рамки:
разсъмване, досада, после мрак,
но вкопчени като удавници за сламки
във стремето му — жизнени сме пак.*

*И жадно черната горчилка пием.
Прилича на изстинало кафе,
на смъртоносна дяволска яхния,
наричана за кратко „битие“.*

*Нижат се дните, еднакви и празни,
настръхнали, сиви и зли.
Нерви опъваме; всичко ни дразни,
но пак сме с Живота на „ти“.*

*Черпим от него своята доза —
като мехлем е за рани.
Всички сме болни с една диагноза —
обречени на смърт животомани...*

*1998 г.
Добрич*

БЕЗНАДЕЖНОСТ

Няма време.
Просто се съмва
и стъмва.
Няма дати, месеци
и години —
дните ни в нищо потъват...
Просто се съмва
и стъмва.
Няма „беше“ и
няма „сега“.
Отминава поредното
стъмване.
Няма бъдеще
в тежкия мрак.
И часовникът спи
на разсъмване.
Няма в мислите
капка живот,
няма чувства...
Изстива огнището.
Пак напразно се вирам
за брод,
който няма да води
към нищото.

1998 г.
Добрич

РЕКВИЕМ

На децата от Лим

*Дванадесет малки слънца в миг угаснаха...
Толкова млади цветя не разцъфнаха...
Чисти и светли души — като птици отлитнаха...
Дванадесет скъпи чеда не пораснаха!*

*Дванадесет болки в нашите тъжни сърца,
хапят и кървави рани дълбаят.
Разкъсват душите, защото умряха деца,
макар смъртта да е началото — не краят.*

ЖИВОТЪТ Е ЖИВОТ...

*Отхвърлен от Съдбата съм, но знам —
жизнотът е живот, когато си притиснат,
когато се пребориш с него сам,
когато от доволството ти писне.*

*Когато се намираш във беда
и шилото му жадно в теб се влива.
Когато много болка си видял,
но не превиваш врат и не униваш.*
29.11.2005 г.

НА КОЙ МУ ПУКА?!

*Навън е лято, но на кой му пука?!
Това, братле — уви — е само вън.
Светът е мъничък. Светът е тука,
в две стаи, баня и легло — за сън.*

*Зове морето, но на кой му пука?!
Далечно е проклетото море.
Светът е мъничък. Светът е тука,
притулен ловко зад едно резе.*

*Кипи животът, но на кой му пука?!
В реален свят, за другите кипи.
Моят малък, тъжен свят е тука,
далече от щастливите тълпи.*

*На мен ми пука! О, на мен ми пука!
Лъжа е, че съм сляп и оглушал.
На улицата бих живял, не тука,
сред грозната, погубваща печал*

*на този мой кошмарен свят-прокоба,
отнемащ всяка жажда за живот.
Той кара ме да пожелаая гроба —
последния, най-земния имот.*

*1998 г.
Добрич*

МИНУТА МЪЛЧАНИЕ

В памет на жертвите от 11.09.2001

*Минута мълчание —
минута за размисъл.
И идва въпросът: Защо?
Защо и в зората на новия век,
светът е — донякъде — същия?*

*Минута мълчание —
време за съпричастие.
Ние страдаме заедно с вас
и всички се молим
за жертвите.*

*Мълчим, и защото
така
казваме Не! на терора.
Не! на омразата и на злото
у хората.*

*Минута мълчание.
Минута за покаяние,
заради злото,
което носим в себе си
и сякаш ни е страх
да победим.
Страх ни е
да се погледнем,
за да не видим*

дявола в очите си
и... да не би да си отиде.
А можем да сме други,
ако го поискаме!
И свойто Аз прочистили
от злото,
можехме света да променим.
Можем... ако го поискаме!

13.9.2001

Добрич

БЕЗСИЛИЕ

*Понякога обичам самотата
като майка
и бързам да се сгуша
в нейното спокойствие,
а тя ме приласкава
и отпуска,
скрива ме от суетнята на деня.
От хорските одумки ме спасява.*

*Друг път я мразя като мащеха,
която в своята презръдка
ме души
и цялото ми същество
се гърчи в болката.
Опитвам се да бягам,
но не мога.
Опитвам се да се събудя,
но не мога,
защото не сънувам.*

*2001 г.
Добрич*

СИВИЯТ НИЗ ОТ ДНИТЕ-БЛИЗНАЦИ...

*Сивият низ от дните-близнаци
често така ми дотягат,
че спускам всички възможни капаци
и вътре в себе си бягам.*

*Точно тогава, като спасение,
поетът в мен се обажда:
моите малки, интимни „прозрения“
от самотата се раждат.*

2004 г.

Добрич

СКУКА

*Седя, в телевизора вперил очи...
Даваха някаква скука.
Кабелна няма, ефира мълчи...
Часовникът девет изкука.*

*Паля цигара, докрай отегчен,
и във дима се заглеждам.
Пак пожълтял е таванът над мен —
пуша без мярка, изглежда.*

*Ще си докарам някой инфаркт
с този порок и — finitto.
Или таванът просто е стар...
Пуснаха филма. Честито!*

2005-11-09

ПАМЕТ

На д-р Тома Венкова

*Мисля си понякога за тях —
хората от минало далечно.
Безличните превръщат се във прах,
Останалите в нас живеят вечно.*

* * *

*Човешката памет е жива за тези,
които раздавали себе си.
Тяхното име в забрава не чезне
и ни е близко някак си.*

*Някога търсим в тях упование,
те ни го дават през времето.
Търсим надежда, мъдрост и знание,
търсим на вярата семето.*

*И се гордеем, че ги е имало,
свята е тяхната памет.
С тях е богато нашето минало.
Те са ни факел и знаме.*

*Те заслужават тази награда —
заради тях да ни има.
Вечна да бъде тяхната слава,*

а святостта им — неотменима.

2006 г.

ПРЕДЧУВСТВИЕ ЗА ЛЯТО

*Като огнище свети във очите
залезът със пурпурен отблясък.
В разперените клони на върбите
се гонят врани и се чува крясък.*

*И вятър скита в клоните оголени,
отчайващо самотен и безпътен.
Фуци отново. Вечно недоволен е.
А там, от изток, се дочува тътен.*

*Ще завали, паважите ще светнат;
измити от праха, ще се усмихнат.
Градът ще стане чист и спретнат,
а уморена, бурята ще стихне.*

*2006 г.
Добрич*

СТРАХ

Не съм какъвто бях.
Все по-криви станаха огледалата,
в които ме е страх да се оглеждам.
Години дълги преживях —
личи от бялото, посипано в косата;
от бръчките, които се подреждат
по моето лице, като траверси,
водещи в една посока.
Движа се по тях напред —
един от многото. Житейска версия.
Вървя, без спирки и отсрочка.
Започват да изтръпват ходилата,
но трябва да вървя нататък,
защото няма спиране.
И все по-криви са огледалата,
в които ме е страх да се оглеждам —
дали ще видя някого отсреща?!

7.7.2006 г.

Добрич

БАЩИН ДОМ

*Защо, когато съм се връщал
във тебе, бащино гнездо, бях чужд?
Нима не си останало все същото,
че днес от тебе нямам нужда?*

*Защо бях гостенин в дома си,
където първа глътка въздух взех
и неговата стряха не потърсих,
а по далечни друмища поех?*

*Не знам защо, но зная, че и мен
смъртта оттук ще ме пропъди.
Тогава, в тоз съдбовен ден,
последен покрив искам да ми бъдеш.*

*9.12.2006 г.
Добрич*

НЯМА СРОК

*Боже, колко надежди угасваха,
докато отмятах годините...
други мъждиво, бледо проблясваха
и изгаряха бързо в руините*

*на моето Вчера, на моето Беше,
а него всъщност го няма.
Градено с години, за миг се рушеше:
разбирах — било е измама.*

*В душата ми отваряха се рани
от претърпени загуби, от крах,
от допира на безразлични длани,
от оня стар атавистичен страх...*

*Понякога в илюзии се вкопчвах,
красиви, но илюзии, уви!
Нещо зарязвах, нещо започвах...
идоли издигах и руших.*

*Старите представи за света
разкъсвах и със други ги заменях.
Кое бе явно и кое мечта?
Докато търсех, себе си променях.*

*Изграждах се отново и болеше,
защото се разделях със мечти,
защото старото — познато — се рушеше
заклучваха се неотворени врати.*

*Разделях се със моята си същност,
а нова колко трудно се гради,*

когато питаш се: „Не е ли късно,
не са ли пристан старите следи?“

Но днес съм друг и, претърпял промяна,
разбрах, че в пътя ме подкрепя Бог,
че не остава мисъл неживяна
и себе си да сбъднеш няма срок.

4.1.2007 г.

Добрич

ПОКЛОН ПРЕД ТЕБ!

*Във календара има много дати,
но днешната поражда гордост в мене!
Апостоле, в поклон пред паметта ти,
България днес пада на колене.*

19.2.2007 г.

Добрич

ЗАВРЪЩАНЕ

Сънувах бащината къща
във полусенки, в полумрак
(в съня си само се завръщам...
и съм немирния хлапак,

със сабя — дървена — на кръста,
през рамо с лък от върбов клон.
Геройски си разглеждам пръста,
одраскан на един пирон).

Сънувах татко ми на двора,
но побелял и остарял —
до люляка, сменил столбора,
красив, уханно разцъфтял —

да храни гълъби с трошици.
От шепите му те кълват,
а мъничките им очици
доволно, радостно блестят.

В съня си само се завръщам
във онзи свят далечен, мил,
където люляк ме прегръща,
където винаги съм бил.

21.04.2007 г.

Добрич

1977

Бе март, седемдесет и седма.
Денят — до втръсване обикновен.
Утрото напомняше за пролет,
капчуците отмерваха минутите...
до края.
Ден, слънчев и усмихнат,
но студен.

Направиха часовниците
обиколка
и слънцето се скри
под хоризонта.
Спусна се нощта,
а в къщите —
на топло —
хората отмаряха,
загледани в Канала,
с чаша вино:
от трудовия делник
разтоварваха.

* * *

В началото бе тътен,
приглушен... съдбовен.
Сякаш в ада демони
празнуваха.
В сърцата ни
роди се ужас смътен
и лъхна хлад гробовен.
Изгасна токът,

а стъклата задрънчаха...
шишетата и чашите...
като че танкове навън
с машинен рев запяха
под прозорците...
и чуваше се звън...
А хората се сетиха
какво ще ги постигне,
но бяха вцепенени
и уплашени.
Гледаха се
без да мигнат
в лицата пожълтели...
чакаха да се отвори адът...
усетиха смъртта —
как идваше
с косата си студена.

И залюля се майката Земя!
В недрата ѝ
огромни демони танцуваха.
Два блока като
влюбени
се зацелуваха,
а Сатаната весело запя
във писъка на тез,
които съществуваха.

Пицяха дечица,
пицяха жени,
търкаляха се
и се удряха в стените.
Паниката беше господар
по стъпалата,
в спалните

и кухните...
В душите
паниката беше
господар!
В ужасен танц
два блока се целуваха —
гротескно-любовен
кошмар.

От тази нощ градът
се промени:
със грохот грозен
сградите се срутиха.

Смъртта косеше хората под тях:
над сто човека
под руините —
затрупани.
Преди минути
всички бяха живи,
а после — смачкани,
обезобразени
трупове.
Деца,
мъже,
жени,
с последен писък
се прощаваха
с живота
под прах,
парчета от панели,
железа и
мебели.

Свищов се люшкеше
във транс.
„Траверси, като змии

се огъват — един комшия
каза. — С очите си
видях!“

Бучене, грохот...

Писъци...

и СТРАХ!

Скачаха студенти

от терасите

и долу, на паважа,

срещаха смъртта си.

А живите —

по милост на съдбата —

затрупани под тонове бетон,

не знаеха

на кой от двата свята

се намират...

очакваха да бъдат смазани

под скърцащите,

тракащи

отломки,

тъй, както

другите до тях.

Те виждаха крака,

ръце...

парчета...

а собствените — не,

затрупани под

камъка.

Какво бе болката

от смазаната плът,

пред детското стенание

в съседната камара

от желязо и

бетон,

или пък от...

ТИШИНАТА!

Ужас бе
сковал сърцата,
които чакаха
смъртта да ги докосне
с ледено дихание.

Защо убиваш, майчице Земя!?

Над сто ковчега
в болничния двор!
Засвириха сирени на линейки
(да пуснат градските
ги беше страх. От паника).
Над сто жселейки
в моя град
остави този ден
по портите
и стълбовете бели!

Бе март, седемдесет и седма.
Четвърти ден.
За някои... последен.

2007 г.
Добрич

АЗ СЪМ КАТОЛИК...

*Аз съм католик, но ме е срам
за нищетата на духовните пастири,
които калят оня Божи храм,
не съграден от камък и кумири,*

*а приютен в човешките души
и станал път към нашето спасение.
По него хрочат светите отци,
засипват го с боклук и омерзение.*

*Срамувам се, че в техните сърца,
за жалост има повече агресия.
Но чудно ли е, щом като сега
да си свещеник, просто е професия.*

2004 г.

Добрич

ХЛАПАК

*Тук-там брадата ми е вече бяла...
юношите казват ми „дъртак“.
Какво пък! Тялото е остаряло,
но храбро носи в себе си хлапак.*

18.08.2007 г.

Русе

АНТИПОДИ

За да усетим
красотата на деня,
нощта редовно
се завръща.
Килията,
условно,
ни е нужна,
да се зарадваме
на синия простор.
Не бихме оценили
люксозната,
голяма къща
и в нея щяхме ли
да сме щастливи,
ако поне веднъж
не сме преминали
през прага
на коптор?!
И дяволите в нас
са ни потребни,
с отровните си,
пъклене жила,
да не забравяме,
че ние сме родени
в действителност
със ангелски
крила.

2006 г.
Добрич

ДНЕС... СЪМ ЕСЕННО ПОСЪРНАЛ

*Отново есенни са улиците. Тъжни.
За лятото тъгуват. Като мен.
Слънцето усмихва се, но лъже —
така ще бъде всеки следващ ден.*

*Докато листите от клоните се ронят
а свраките, крещейки, ги броят.
Докато тръните безсмислено се гонят,
и вихрите в комините пицят.*

*Снегът докато покриви облича
във тежката си, влажна белота:
навярно някой много го обича,
но не и аз. Ще чакам пролетта.*

*И лятото ще чакам да се върне,
запазил спомена за слънце, топлина.
А днес... съм есенно посърнал
И ме покрива есенна слана.*

12.10.2006 г.

Добрич

ЩЕ БЪДА...

На вас, приятели

*Ще бъда в мислите ви като лято,
като вечерен бриз, като вълна,
в сърцата ви ще си намеря място
и ще ви давам своята топлина.*

*Ще ви обичам, както се обича
приятел, брат, движение и род,
златото в косите на момиче...*

Ще бъда с вас и в другия живот.

14.9.2006 г.

Добрич

ЛЮБОВНА ЛИРИКА

ЕДИНЕНИЕ

*Да сме влюбени още? Едва ли.
Би било нереално почти.
Чувствата ни днес са отлежали —
хубавото вино не кипи.*

*Няма обещания за вярност,
няма еуфория и плам.
Верни сме на малките си слабости.
Тях сме ги измерили до грам.*

*Знаем всички свои недостатъци
и че, както другите грешим.
Не ни вълнуват лунните отблясъци,
но още във една постеля спим.*

*Романтиката в делници не търсим.
Няма я и в празници дори.
Често сме сърдити и навъсени,
говорейки банално за пари.*

*Ние сме семейство, като всички.
Люшкаме се в сивия поток
с нашите си — общите привички,
с грижите по ценовия шок.*

*Ей така живеем — монотонно,
неусетно някак и без план,
но сме близки с тебе, но сме сродни:
хванати сме във един капан.*

*Нужни сме си, както е водата
нужна на пустинника във пек.*

*В мен си ти — аз в тебе без остатък
и твърдо знам, че сме един човек.*

1997 г.

Добрич

ОБИЧАМ ТЕ!

Обичам те, както се обича живота —
съзнателно и подсъзнателно —
от цялата си душа.
И повече.

Обичам те, каквато си,
и каквато не искам да бъдеш.

Когато нощем телата ни
крещят за близост — обичам те!
Когато неочаквано се съмва
и ти ще си тръгнеш с утрото —
обичам те!

Обичам те, заради фактът,
че до мен те има,
когато е далече утрото.
Обсебваш ме, но в мен
дори не тлее съпротива.
Пленник съм на чара ти,
но не искам да се боря
за свободата си —
не ми е нужна тя,
ако те няма.

Обичам те
и затова те ревнувам понякога.
Признавам си, че искам да крещя,
когато съм такъв:
„Не смей да си отидеш
завинаги,
защото съм обречен

до своя край да те обичам!“
2000 г.
Добрич

ПОСЛЕСЛОВ

*Една жена съня ми обладава.
С вятър в косите, в очите — с неџа.
Аз всяка нощ на сън я пожелавам
и се събуждам с чувство на тъга.*

*Тя бе реалност, но преди години:
не се забравя никоя любов.
Със безпощадност времето отмина —
в замяна ми остави послеслов.*

19.12.2005 г.

Добрич

КАЖИ МИ...

*Моля те, кажи ми пак онези думи,
които шепнеш с притворени очи,
когато сладката омая помежду ни,
времето се мъчеше да заличи.*

*Когато слънцето докосваше ни сутрин,
и ний обичахме блажено да лежим,
преди с усмивка да ни вдигне утрото...
„Обичам те любими!“, ми кажи.*

29.6.2006 г.

Добрич

ПОМНИШ ЛИ?

*Помниш ли, как някога си тръгна?
Помниш ли, как слънцето потъна
в своя кървав ореол,
величествено и безчувствено?
Гледахме го изумени и потресени —
сякаш любовта потъваше,
отнесена
от нашето бляскаво Вчера,
оставяйки ни в мрачното Утре.
Вярвах, че никога няма да съмне
и ще е страшно без теб във тъмното,
в ада на моите чувства,
в затвора на болката.*

*Чаках те в спомени и сънища.
Търсих еднопосочни пътища,
които да ме отведат при теб,
без връщане.*

*А душата ми се късаше
на хиляди парчета
и никой не успя да я закърпи.
Тя молеше за твоето присъствие.
Искаше гласа ти,
ръцете ти,
косите ти,
очите ти.
Стъпките ти искаше да чуе:
искаше със тях да дойде утрото,
но после свикна да живее
в мрак
и да понася безразлично болката.*

* * *

*Е, върна се и молиш да простя.
Отдавна ти простих,
но не забравих как
слънцето потъна...
Сега не знам,
след толкова години мрак,
дали отново някога ще съмне.
2000 г.*

ПОДАРЪК

*Събирах в шепи утринна роса,
да я превърна в бисери красиви,
но ти не вярвай в чудеса
и красотата ѝ се скрива.*

*Помолих Слънцето, да ти даде
от своята одежда златоткана,
но каза ти, че съм дете
и то зад облаци застава.*

*Отидох си, за да ти дам
частица щастие, любима.
Ти каза ми, че аз си знам,
Усмихна се и... друг те има.*

2005-11-15

ОБЕЩАНИЕ

*Не си мисли, че мога да забравя
жена, с която някога делих
една чиния и една постеля,
и от уханните ѝ устни пих.*

*Която любовта ми не поиска,
а даде в изобилие любов.
Ти бе далечна и безкрайно близка —
Божествена усмивка! Благослов!*

*Не бих забравил, че и бряг ми даде,
когато бях до шията във кал.
С роса намокри устните ми жадни,
в пустинята на моята печал.*

*В най-тайните си мисли ще те пазя,
Ще се опитам в стих да те създам.
Всеки твой охулник ще намразя
и чист ще влизам в светлия ти храм.*

*12.2.2006 г.
Добрич*

ТИ ПРИЗРАЧНА СИ

*Ти призрачна си. Ти си ефимерна.
Сътворих те от мисъл, от блян.
Косата ти е като оникс черна —
в очите — сласт и нито капка свян.*

*Ръцете ти с движения примамяват...
Аз следвам те, превръщам се в мъгла,
която бавно, бавно се разтваря
сред ярките небесни светила.*

*Изпълваме вселената и там,
сред нейните невъобразими бездни,
аз бях готов душата си да дам,
но с теб да се разтворя и изчезна.*

*Ти сън си, ала толкова красив,
че аз започвам — с болка — да се чудя,
трябва ли ми моя делник сив?
Искам ли от теб да се събудя?!*

ВИЖДАЛА СИ

*Виждала си падаща звезда,
от пистолет изстреляна ракета:
красиво цвете с бляскава следа,
а после — мрак над нощните полета.*

*Виждала си пенеста вълна,
изчезваща на пясъчния бряг,
виждала си златната луна,
закривана от облаците в мрак.*

*Така изчезна ти — прозрачен сън:
една от многото, които съм прегръщал.
Изчезна като чист камбанен звън,
на който само ехото отвърща.*

*А аз ще преоткривам любовта:
вълна ще замени вълната прежна.
Луната ще изплува и нощта
отново ще е светла и копнежна.*
2006 г.

ОБРЕЧЕНОСТ

*Пред тебе като в черква коленича.
Богиня си и знам, ще разбереш,
че неведнъж в живота съм обичал,
но не с такава жар и с тоз' кипеж*

*на страсти и емоции възшебни,
отнемащи ми всяка свобода.
Любовите отминали са дребни —
светулки до сияеща звезда.*

*И аз не искам вече свободата.
Ще съм ти роб от този миг, до век.
Ти само ми дари надежда свята —
милост на Богиня, към човек.*

*С надежда мога... дай ми само нея!
Откажеш ли я — равно е на смърт!
Не бих могъл отхвърлен да живея,
дори да си илюзия от плът.*

*2006 г.
Добрич*

ИСКАМ ЖАР ДА ИМА

*Събрах последните остатъци любов
от моето сърце ранено
и ти я дадох като благослов —
иди при другия и не мисли за мене.*

*Бъди щастлива, за да съм и аз.
Назад не се обръщай, не вини се.
Чувствата не са във наша власт.
Живей, любима, както ти се иска,*

*Няма да се вкопчвам в любовта,
защото знам — така ще я убия,
а искам жар да има в пепелта.
Огнището не трябва да изстива.*

*2006 г.
Добрич*

ЗАБРАНЕНА ЛЮБОВ

*Как искам да си само миг във моята прегръдка
и устните ми жадни с твоите да се слеят...
По тялото си искам да усетя сладостната тръпка
от нашето докосване и после... да изтлея.*

*Защото няма да ми стигне миг, да те почувствам.
И вечност няма да ми стигне да те имам.
Но ти си ябълката в райската градина — вкусната
и забранена, и толкова... недостижима.*

9.8.2006 г.

Добрич

КЪДЕ СИ, МОЯ УЧЕНИЧЕСКА ЛЮБОВ?

*Къде си, моя ученическа любов?
В съня ми идваш само и ме будиш,
но идвай, моя ученическа любов,
за да си спомням колко бяхме луди.*

*Угасна, моя ученическа любов,
блясъкът в очите уморени.
Старея, моя ученическа любов,
но ти си същата и още си във мене.*

*В душата, моя ученическа любов!
там пазя зорко образа ти свиден.
До края, моя ученическа любов!
До онзи миг, когато ще си ида.*

6.5.2006 г.

ПРЕРОДЕНИ

*Да не броим нанесените рани.
Какво ще видим, гледайки назад?
Душите си с горчилка ли ще храним?
Да, минахме през свой си, малък ад,*

*но ние сме обмислили цената,
ний знаехме, че огън ще гори.
И въпреки това, ти бе жената,
която може да ме претвори.*

*А аз — мъжът, способен да измие
лицето ти от всеки грозен слух,
да ти покаже дивата магия,
която като песен в теб дочух.*

*Аз бях мъжът, готов да те открива
отново и отново, всеки път,
да ти показва колко си красива
и страст да пали в нежната ти плът.*

*Родени сме ведно да остареем
и ти го знаеш. Зная го и аз.
Нека да престанем да живеем
с това, което вече е зад нас.*

*Да не броим зарасналите рани —
по-мъдри ни направиха, добри.
Оръжията вече са прибрани
и онзи огън адски не гори.*

21.6.2006 г.

ПРИСТАН

*Очите ти гледам и сякаш потъвам във тях.
Син океан ме обгръща и чезна задъхан.
През пустиня безкрайна аз към тебе вървах:
нито дъжд ме валя, нито вятър ме лъхна.*

*Но потъвам сега в този син, много син океан,
който моите рани с магическа сила лекува.
Всеки миг самота и копнеж, всеки блян,
всяка болка по теб, всяка радост си струваха.*

*Аз дочаках мига, най-щастливия миг:
две очи в синева ме обгръщат и галят.
И горят ме не в зноя на дневен светлик,
а със нежност и обич гореща ме палят.*

*Океан или огън са твоите сини очи,
или пристан последен за кораба скитник?
Замълчи, моя трудна любов, замълчи!
За телата ни нека са устните днес ненаситни.*

*8.2.2007 г.
Добрич*

ЖЕЛАЯ ТЕ!

На Нел

*Желая те,
когато се въртя
в студеното легло
и всички
мои мисли
все при теб ме връщат.
Желая те,
когато, уморен,
заспя.
Желая те,
във всички мои
сънища!
Когато се събудя
и първата ми мисъл
е за теб,
желая те,
любима моя!
Искам да се слеят
телата ни
в танца на живота...
Искам да усетя ритъма
на страст и грях...
защо ли грях?...*

*Искам да съм
твоего спасение
от самотата,*

твоето дихание
и мисъл...
Искам да съм твой
завинаги,
а ти да бъдеш
моя до смъртта.
Желая те всецяло
и обсебващо,
и искам точно толкова
да ти принадлежа.

Но, Господи!
Това е невъзможно!
И само ти разбираш
как ме къса любовта,
а болката
от тази невъзможност
е страшна, нетърпима.
Само ти разбираш,
защото ме обичаш...
04.2007 г.

НЕКА НИ ОБВЪРЗВА

На Нел

*Обичал ли съм досега? Не зная.
Безумие ли чувствата родиха?
Измислен свят ли е — се питам — Рая?
Чертите ти напълно го изтриха.
А буря е в душата ми и там
море от чувства страшно се вълнува.
Това е любовта и — знам —
едва ли по-красива съществува.
Нека свети, нека да се сбъдва,
единствена и трайна да е тя,
любовта, която ни обвързва.*

25.04.2007 г.

Добрич

МИСЛИ ЗА МЕН...

На Нел

*Мисли за мен като за сбъждане
и аз ще дойда! Вярвай ми, любима.
Ще взема само вярата на тръгване,
че истински и цялостно те имам.*

*И там, край тихите води на Дунав,
секундите ще спрат във съзерцание,
душата ми ще трепне като струна,
подръпвана от твоето дихание.*

*Презрял „морал“ и всяко лицемерие,
и скрупулите свои победил,
аз ще прекрача свящото преддверие
на храма, в който някога съм бил.*

*Мисли за мен като за сбъждане
и аз ще дойда! Вярвай ми, любима.
Ще взема само вярата на тръгване,
че любовта ни е необозрима.*

*Добрич
2007 г.*

МУЗИКА

На Нел

*... Дори и тишината между нас
звучи като соната на Шопен.
И даже да не чувам твоя глас,
аз зная — мълком разговаряш с мен.*

*Без думи се разбираме със теб.
Нима със тях любов ще обрисуваш?!
Достатъчни са нашите ръце
и музика от танца им да чуваш.*

*Достатъчно е, тялото ми, в зной,
от твоето да тръпне и изгаря,
да не усеща нито миг покой,
а всеки миг — за нас — да се повтаря.*

*Достатъчно е с теб да сме едно,
във оня миг на страстна еуфория —
най-търсения израз на любов,
най-слушаната някога симфония.*

14.06.2007 г.

Русе

ОБИЧАШ ЛИ МЕ?

На Нел

*„Наистина ли ме обичаш?“ — питаш ти.
„Обичам те до болка!“ — ти отвърждам
и виждам как в очите ти блести
искрица, и в усмивка се превръща.*

*Звучим като в изтъркан водевил,
но как е хубаво да кажеш „Аз обичам!“.
И щастieto, в другия открил,
да разбереш, че също си обичан.*

*„Наистина ли ме обичаш?“ — питаш ти.
„Обичам те до болка!“ — ти отвърждам.
Светът на тези думи се крепи —
познати и изтъркани, все същите.*

17.07.2007 г.

Русе

УСЕЩАНЕ ЗА РАЙ

На Нел

*По успоредни пътища вървахме...
пресякоха се някъде в безкрая.
Животът си един без друг живяхме,
а днес сме откриватели на Рая.*

*Душите ни се сливат във една
и всяка себе си във другата открива.
Край нас — феерия от светлина
и в нея ти си толкова красива.*

14.08.2007 г.

Русе

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.